

ОЗИМИНА

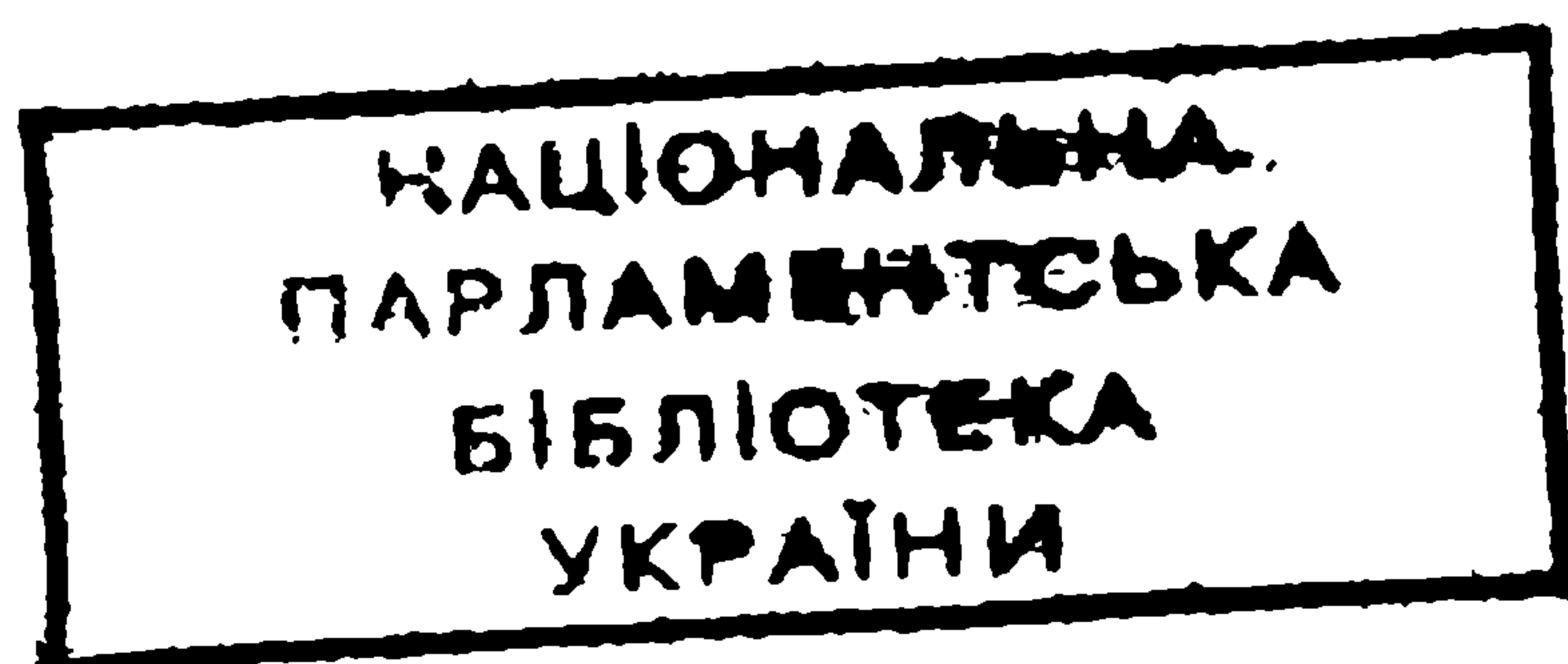
Евген Маланюк.
Михайло Селегій.
Михайло Павлик.

1923.

ОЗИМИНА

АЛЬМАНАХ ТРЬОХ

Евген Маланюк.
Михайло Селегій.
Михайло Осика.

В-во „ВЕСЕЛКА“
Каліш 1928.

*Христині Скачківській—
Жанні д'Арк України.*

Евген Маланюк.

„Озимина“

НЕ ЗАБУТИ тих днів ніколи:
Залишали останній шмат.
Гуркотіли й лякались кола
Під утомлений грім гармат.

Налітали зловісні птахи,
Доганяли сумний похід.
А потяг ридав: на Захід... на Захід... на Захід...
І услід реготався Схід.

Роззявляв закрівавлену пащу.
(П'яний подих нудив, як смерть).
...Де ж знайти нам за Тебе кращу
Серцем, повним Тобою вщерть?

1923.

ДЕРЖАВА ЖОВТНЯ.

ГЕТЬМАНСЬКИМ палацом засяв
Осінній ліс крізь світлий спокій.
Ця золота краса уся—
Твоя, Гетьмане синеокий!

Ввійди і освяти єдваб
Булавним блиском із правиці,
Мою весну сюди приваб—
Осіннім сумом отруїться...

I

ВЖЕ ЖОВТИЙ Жовтень гетьманує
В останнім золоті життя.
Ще високо в блакиті має
Старої перемоги стяг.

Стоїть, вдивляється, пильнує...
Горить ще хмуробровий зір,
Та сили тої вже не має,
Що брала коштовний ясир.

Ще біле пірря гордо грає,
Ще на киреї злото слав,
Він не мечем—тепер керує,—
Лише спокоєм мудрих слів.

II

ТИ ОДЯГНУВ гаї й ліси
В гетьманський кармазин і злото
І, поки не роздягне сльота,—
Вони пишються в красі.

Блищить останній маєстат
Презацного спокою смерти,
Під ним так солодко померти:
Заплющить очі і уста.

Пишайсь, слабий від давніх спек,
Пануй, мій Золотий Гетьмане,
Ясновельможний Жовтне, Пане,—
Тобі останній мій респект.

III

ПО ВСІХ РЕБЕЛІЯХ гучних
Яку весну тепер знайшов ти!
Тобі крізь спокій запашний
Чолом, Ясновельможний Жовтне!

Стоїш, одитий сьйвом слава,
В сліпуче—золотім зеніті,
І сняться сні добра і зла,
І солодко, і сумно снить їх.

Блакить і срібло сивизни
В короні чорної чуприни
Нагадують про шал вєсни,
Про   ролинувші хвилини.

Ще сонцем сяє маєстат...
Сльозами ж золото проржавить
І вирве булаву держави
Від тебе чорний Листопад.

1922.

КІНЕЦЬ. Тебе вже полонив
Скажений гун. Вже ризи ділять—
Твої полив'яні лани,
Червлене муками Поділля.

Вже осінь застелила все
І Бог за хмарами не чує,
Як ворог по степах кочує
Й отари орд своїх пасе.

Під похорон осінній марш,
Що сурми вітра хрипко грають,
Знайти за машкарою хмар
Сліпучий промінь Твого раю.

Розплавить сталь височини
Й крізь синь небесного віконця
Все сіять, сіять сяйво сонця
В війною з'ораї лани.

1920.

Та сага Еwangelija пól...
L. Podhorski-Okolów.

ПОМЕРЛІХ ПІЛЬ пустельний подих.
Глухого вітра тропарі...
Простор Господньої господи
Крізь рівний обрій засірів.
    І знову сам. І знову кличу.
    І відгуку нема—нема...
    Землі прачорному обличчу
    Хилюсь і слухаю: німа!
Німа, як ніби вже забула
Під плугом незглибимий біль
Й раненим тілом не відбула
Цілу Еwangelію піль.
    Німа, як ніби й не шуміла
    Єдвабом золотих пшениць...
    О, земле, чорна мати мила,
    До тебе знову! Знову—ниці!

1922.

Льобому співремісникові Леонардові.

23—I.—23.

НАВКОЛО ВСЕ чуже. Чуже до божевілля.
Цей дощаний театр... Лиялі лаштунки...
Впиваю запах Ваш—і п'ю солодкий біль я
Вдивляюсь в профіль Ваш укохано-тонкий.
Стискають серце знов долоні льодовиті.
І ясно мені все—в оцім людським кублі
Знайшов я Вас, знайшов, єдина на світі—
Лілея білая на зламаним стеблі.

II

РОКОТАЛО в антрактах із салі.
Ми сиділи в кутку куліс.
Було ясно: давно в Версалі
Цей вечір вже був колись.

Пам'ятаєте? Клавікорди
Мелодійно вели менует...
Засвітився Ваш профіль гордий
І в П'єро запалав поет.

ГЛАЙЯЛІ.

ВІДДАВАВ на терзанія уста
Джокондам і Афродитам,—
І душа, як пустеля,—пуста,
І тіло—гермафродита.

На вулицях, в Гвалті міст,
В електрики скаженінні,
Шукав я для мрії зміст
І в Вас—знайшов його нині.

Так. Нині. Коли вже віддав,
Всі вийняв з-під попелу серця—
Невикористані літа,

Що бігли в веселім скерцо...

Все стихло назустріч зімі.
А Ви—як сонце крізь хмари—
Спокусо... Відьмо... Амінь,
Амінь! Розсипся, примаро!

1923

Вірші про Ангеліну Ізраїлявт.

НЕ ЗНАЮ. Не бачив очей.
Не глянув в обличча обрис.
Тільки знаю, що зором—пече,
Вабить легкими рухами кобри,
Якими словами співа?
Як павзи наповнює змістом?
Не чув: співала—трава,
Зітханням дзвеніло—намісто.
Памятаю: день квітня зім'яв
Першим дощем ялини...
Пам'ятаю ляше ім'я,—
Святе ім'я-Ангеліни.

МРІЯВ ВІТРОМ далеких тропічних колоній,
Хтів Таїті, коралів, лазурі і хвиль,—
Та зустрів Ваші знову Готичні доломі
Профіль з мармору. Зір. І на дні його-біль.

І весна почорніла. І серце зламалось.
І назад я пішов, в божевільні міста,
Де від уст Ваших доля, як кат, відірвала
Мої—першим цілунком криваві—усте...

1923.

Д О Щ.

ЗДУШУЄ далеч димна
Обрій скупого життя.
Смуток мережить зимно
Давніх думок шиття.

Сліз скамянілі перли
Нижу едвабом сну.
Не воскресити померлу
В серці моїм весну.

Хтось бубонить і плаче...
Щось я навік втеряв...
Добре, дощику—д'яче,
—читай псалтиря!

1923.

СОНЕТ.

НЕ ТРУБАДУР, а вічний яничар,
Невільником в солодкому полоні
Нічних очей, я п'ю вино їх чар,
Закоханий в розквітлії долоні.

Хоч і знайшов я бога в Аполоні,
Та тільки Вам душі моєї жар,
Сузірря зорь моїх—Волосажар,
Захований в страсного серця лоні.

Ви ж королевою хіба на мить
Дасте устам тонку лілею-руку...
В ту мить—я все життя віддам—візміть!—
За усміх Ваш, за казки запоруку:
Розплести короновану перуку
І шалом нос минуле спопелить.

1921.

Ельзи II.

ПО ЯКИХ ЩЕ ДОРОГАХ шукати причинної долі.
Перекотиполем блукати в яких степах?
Вітер грає, веселий, хвилюючись по роздоллі
Від зруйнованих міст розвіває горілий пах.
Заховала перекупка—пам'ять всі сни глибоко
Тільки будить горілка на чорнім шляху в корчмі,
Ніби в морок душі, в її мертвий, цвинтарний спокій
Після чарки отрути влітає соняшний чміль.
І ось все забуваю... Ось все зникає в сутіні...
Зостає лише рівний профіль, зоряний зір
Та далеких заграє за плечима Твоїми тремтіння—
Всі примари Твої страшною, страшною краси.
1921.

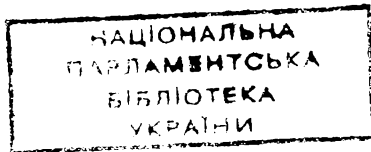
КВІТЕЦЬ.

ВЕСНА І СИНЬ. Як пестить вітер віі
Веселим сонцем серце золотить.
Душа простором радісним говіє
І гострий зір за обрії летить.

Я знов—Гоген незнанного Таїті.
Я знов—юнак. І цілий світ—весна!
Не стримать рух. Снарбів не затаїти.
Який простор! Як далечінь ясна!

1923.

Михайло Селегій.

„Озимина“

ОСЬ ЗОРЕЮ землю взеленило.

Погруддя сита з жовтим житом кутає блакить.

Зпід стріх стежками до майданів—тінь гетьманів...

А з вікон квіти—колачі ударили у дзвони.

Й пішли.

І вишикувались в полі.

(На роздорожжах їх вітали сиві та похилі від століть
хрести).

Тай стали всі до бою, як один.

І косили косарі

Сіно сине.

(На їх молились матері).

Та вставала

І зростала

Сила вража.

І бадилля застудило шлях
І зросилися покоси.

Голі,
Босі

Перебрали до рук коси
Стали:)

А до їх стій ціле сито жита,
Жита жовтого,
Жита буйного,
дикохмурого.

Залунали дзвони,—

А з вікон колачі червоні.

І зникла на майданах тінь гетьманів...

Тож у темряві ночній
Люті хвилі дощеві
Жито збили...

не косарів тут сила—

На великій їх могилі

— Правор. України.

„БОСАРІ“.

1922.

Йду
в безмежжя я,
звечулений
ісламами
Душі.
Свій біль, своє приниження
в затаєнім обуренні,
На леза
На мечі
Кладу,
І п'ю
отруту чуйности
з кривок, вщерть
наповнених.
є Іилу,
Оповиваюсь тою шаленою—
таємною
розрадою:
і слявосніх кришталями
і голубінь—блакить
— у світі

„ГНІВ“.

І НЕ ОРОСЯТЬ
Мою землю роси.
Не заголосять
                  стогоном вітри
На прощу—
                  — голосінням.
І не зарюмає ржаве листя.
          Осінь—
І тче і плете павутиння
Сіре.
                  Як затріпоче
                  Мокрий горобець.
Накочугуриться качка качуриста,

Як застрікоче
Сіре в глибинах
—копицях,
моєї пустки,—
Покладуся я сам на стернях*
Як полишена хустка.
Хай плює мені небо в обличчя—
Я око не мружу:
—мережу.
Хай дзьобає круками очі,
А міццю я стежку
—мережу.
І піду я по тій
стежці вимріяній.
І знайду я себе
несамотнього.
І як стріхи
Заплачуть—
З ними втіха
моя...
Бо росява Весна,
Бо росява
Весна!

„ТРІВОГА“.
1922,

НА ВЕРХОГОРІ лідар спить—
Сивоусий, синій тартар,
Що вранці часом лиш на мить
Одкриває груди Татрам.

На верхогоррі вєрхи ярь,
А у неї зпід спідниці
Сот сім смерекових отар
Навперейми—до двіниці.

На верхогоррі грає сніг,
Повиває постать Діви,
І хтось припав до сніжних ніг,
І зітхає мур в задвіі.

„ГЕВОНТ“.

Закопане 1922.

ПАЛЕНІЄ в грудях гасло,
(А на вустах спеклося сонце)
Але не хочеться завчасно
Промозити останнє: вонмі.
    Розіслав брудні попони
    І сам розкидавсь, ліг в калюжу,
    І так стиснув мене в доломах
    До болю вечір,.. сильно... дуже...
На мої сгорілі скроні
Поставив чобіт. І до ранку
В примарно-чорному салоні
Кружляли мої очі в танку.
    І було все не до речі,
    І гади повзали у грудях.
    О, цей триклятий, лютий вечір
    Я часом бачу і на людях!

„ВЕЧІР“.

Отруїли повітря радінням
І кидали серця свої на тротуаря,
І йшли за полками отарами.

І співали натхнено гімнів.

— Мій любий козаче, мій січовий стрільче,
Візьми цей пуделок гаванських!..
І плакало щастя у діда на стрічці—
Вергають часи золоті, прадавні, гетьманські.
Вертають...

За кіннотою—піші,
А далі гармати стрясають склепіння мійське
І нараз чомусь здавалось, що навколо тиша,
Що ніщо не диха, а тільки військо, військо йде.

Вгорі
на хмаринці прозорочистій
Мати—
наша Страдниця Пречиста.

Та з безголовя хтось на неї пальцем, брудним пальцем почав тикать.

І зчинилося страхіття.

Миттю

Всім закам'яніло в грудях.

А з Царського на Думську—впрост по людях...

І лежали нерухомі на бруках і тротуарах,

Окрівавлені на похміллі радінням.

І оточили похмурі квартали

Впавших, і співали: „амінь“ вам, „амінь“ вам...

І вписав ще один ганебний день літописець в мемуари,

І позначив, як довкола стервом чаділо,

Як Дніпро не розливсь

у розливу.

Вмить спорожніли вулиці і передмістя,

Лиш по Хрещатику на катафалках везли Республіканці пісню;

І було так моторошно і душно від курявя патріотичного кадила,

Що в грудях збурилось

Спінене пиво.

„ПАРАД“ ।

Я ЗНАЮ ти—Ангеліна.
Я тебе бачу щохвилино.
І, як тобі небо стає на коліна,
Я кажу: так мусить, так бути повинно.
Але я не скажу, що рука твоя—лілея,
Що рух твоїх ніг—вино,
Бо знаю: тобі епопею
Не я, а інші, інші зложили давно.

З віршів: „До Ангеліни Ізраїлянт“

ШАМШАВИТЬ тиша--

Диха осінь.

Дівочі коси

Гамір листя

Тче.

Блакить надземна

Жмені ласок—

Усміх красний

Аж доземно

Шле.

Ячить зітхає

Легіт—хвиля

Між бадилля,

Люлі грає,—

Снить.

Гайує стиха

Промінь сонця...

Сміється стріха:

Певно—сон це

Кпить!...

29. X. 22.

ОЙ НА ПОЛОВЕЦЬКИХ степах
в серці,
вежою на горбі,
поклалось золоте
корито.
Тисячами тисяч,
через темні байраки,
лянули козацькі діти
поклонитись.
А по той бік
і по цей бік
на степи і лани
пошлав Дніпро
вуса.

(Зі заходу летіли гуси).
— „Мое—мені!“—сказав Славута.
І півночі у вічі
    приснув віхтем смоляним.
А короги заллялись рясним сміхом...
    В грудях
        гупали
            ковалі,
Крадькома втікав
    час.
    (А нас—жменя).
І зайнялася північ тлінням.
І пригоршнями кидала отруту.
І положила на південь червлему тіль.
І на спині вгніздилось: бути, чи не бути?

Тай заскавулив Сагайдак...
    На захід
    по перевесла...
    По Весну...
    на захід...
    Захід.

„1917—1918“.

У СУРМИ трублять вітри.
У дуги гнуть міцні постави.
Які ж ми нині заповіти
На цвинтарищі нашому зоставим?..

Зійде яка отава
На буйних росах сінокосів?
Які складуть про нас оцтави?
Питаюсь я, оганьблений і досі.

„ГЛАВА ПЕРША“

1923

Михайло Осика.

„Озимина“.

Превольна
Морщино!— — —
І сивий гетьман
у серці
головою

—похитав.

У грудях

Косарі

—косять.

Сини! Сини!

Ваша Любов?

—Ячменевий Колос

Бодем

—склекотів.

—У ясеня—

по коханці

очі

—з'осеніли.

6. VIII. 22.

МАРІЄ!
 Пречисто—Чиста!
 Зоряно—Диво!..
 Над-Раю Пісне—
 Безмежним
 —ткана.
 В Твоім
 Мою Кіоті—
 Хвилину—
 : Життя!
 —зложу.
 Душу—
 Підніжям!
 —зітхну.
 Над
 Кріпким
 Богом—
 Ти!
 —возликуєш,

І—я
 Підніжям!
 —возсіяю.
 Над-Сяйво
 Краси!
 Єдиний Боже!..
 Перший—
 Усміх
 Сонця—
 Архангела
 Спів—
 Над—Благо
 Душі!
 — — —
 В твоім
 Кіоті—
 Моя
 Хвилина—
 Життя..
 1922 р.

Моїм друзям Війська Запорозьського.

РОЗТРЕМТІЛИЙ степел	„Ходім,
Моє Серце—Братіл..	Серце,
— У серці	в Розбраття!“
Грім	(зледенів зір).
— Загорівся.	В наймах
— Землі	Мадя
Сонечко	— блукала.
— зійшло.	Смерть!..
Розтретіла Сило!	У глибоких
Моє Серце—Братіл..	Долинах—
— В кривці	Змі
Презлий	—сичіли.
Квітом	На Україносклоні
— уселився.	Сонце
— В Нічку	Шлях
Метеори	—лязурило.
— змеркли.	І Гранати
іПітьма—	в Одиноких
Габу	— гордо зацвіли.
— закидала.	Розтретілий Степел
Розмета.	Моє Серце-Братил.
	1922.

Шан. Доб-віі Ю. Миськевичеві.

УГОДНИЧЕ!

о, Поклоне!..

—Айстрів

елґійні стони.

—Айстри

в Труні

—руки ломлять.

Твої уста—

Всеосанної

Спрага

Раю.

У нетрях

Голготи

Нишкомдзвінний

Дзвоне!..

—В тузі за

Весною—

Берізонька

—розструніла.

—Гіяцинтом—

—плаче. море
 Спрага Раю— Всеосанно!
 Твої очі.
 —І десь Небо
 —завітчалось.
 Твої уста— : Всеосанно!
 Спрага Раю.
 З Вітром Тирса
 —шелестіла.
 моя Тирса!
 :в Крилах Вітру— Сонце
 —в'є — — — непомітна!
 Спрага — — — Сопутнику
 Раю— : Всеосанно! в Усевишні!.
 Твої очі.

1922.

• ЛІТКОВИШНЕВИМ, садонь-
 ком
 — Ранок —
 Устонька
 —заколювались:
 Доле... Доле!
 — — — — —
 Квітонько-Зоре!
 По Доленці хорій
 у Вирі
 —зітхнули
 Мандрівники.
 — — — — —
 Доле... Доле!
 В грудях—
 Серденько!

Терпіння—
 Очі..
 Й знову:
 Доле... Доле..
 —більш
 Не сила—
 Се:
 Крик.
 І Віль.
 Чорна Рєзпука.
 Всему Прокляття!
 І—
 (—Нащо нігті
 Серце—
 —рвуть?
 —Свої! Свої!

—розсверлили	Сталяктити	—співославлю—
	Чисту	—співославлю
	Кров—)	—і молюсь—)
свята		— — — — —
	Просьба!	Мандрівники
: Доде... Доле!		—зітхнули
(: Бог—		у Вирі
	Огонь—	По Доленці хорій.
На моїх		Квітенько-Зоре!..
	Вітах,	— — — — —
На тремтіннях	Душі	Доле! Доле!..
	Хвиль	Літковишневим садоньком
—невинніе.		—Ранок—
Серафимом!		Устонька
		—заколювались.

1922.

ТІНЬ

—розкуйоддилась

І сліпо-вечірливо

в гранках

Копиць

—потягалася.

На стеблах нервів—

Коники

—насміхалися в унісон.

Ні
     не—
             Чоловік!
 Могутне:
             Я!
 Подих Діви—
 Глибінь віч
             її!
 В серці— —
                             Небо!
 Арфа Бога— — —
 Синя,—синя Тиша.
 Переливи в Глибині.
             Тиша... Тиша...
 Сапфір блимнув—
                             Тік!
                             Не—
                             Чоловік,
 Я—
             Архангел!

                            Краси
                             Вістун..
 Білі ніжки
                             в Незабудьках,
 Вповивають лязури.
 Незабудьки в очи
                             Діви.
 О! Месію породи...
 — — — — —
 Ні!
 не—
                             Чоловік!
 Я—
             Архангел!
                             Краси
                             Вістун!..
 — — — — —
             Гомін Неба!
                             1922:

НА РОЗПУТТІ.

А ЗИМА, біленьку Китайку вивертала, закидала в очі Прохожому й завдавала болю в серці.

Зима, закутана в різкий Вітер, віяла! віяла! рвалась! стогнала!..

Живою, невинною Китайкою, замела Розпуття...

— Зимо! Зимо, не бий Китайкою по очах, бо так далеченько-далеченько, так глибоченько-глибоченько болить мене!.. Ой, болить—Зимо!..

— Я—нікчемний, Китайка—невинна!..

— — — — —

... Закрила Розпуття... ..Серед Піль.

Прохожому—Шукаючому оставився самотній, скульптурний—Сторож Розпуття—Хрест!..

— Зимо, чому Його гнеш?

Завіщо гнеш?

Адже—Він,

Хрест!

Зимо!

Він—Хрест!!!
Такий скулений; ізнеможений стоїть на
Розпутті—в Полі...
Розхрістана голівка.
На голівку Хгось, хвилино-Святий, ізложив
Віночок.

Ізсох Віночок!
Ізсунувсь на Очі!
Сухий, шелестять:
Тут Розпуття!
То й розглянься—
Там, за плечими моїми є—Цвинтар!..
— Зимо! Зимо! Ти, Матір-Коханка тим,
що вмірають—
— Ми...
— Ні! Вкраїнонько—
видержу! не звалить Мене..
Шалій! Зимо, шалій!..

Я—
Вічний!!!
— І гнало!
— знаєте,
гнало!
Великим Богом-Терпінням,
од роздоріжного Голосу.—
Шалій!..
Звалиш?!
Чоловік—
поставить Новий Хрест!
— І Хрест, усміхнувся таким Боєм, таким осяйно-
небесним! таким Чистим—незримим!—
Новий і
Вічно—той, сам!..
— — — — —
Знову завинувся, скуливсь.
— — — — —
Ізсохший Віночок щемів—шепотів у найнижнiшу
Тишу мові Душі:
Є—Люди! Мене ж Вони положили на свій Хрест!..
Колись я був зелененький— —

с. Сороки 24. І. 1923.

РОЗГРЯБЛЕНИЙ

Моя Душе!

— На стінах

— чорнообнявся.

— Моє Імя

— отруїла.

Розкрівавлений,

Затураний

Храме!

Крає!..

Чад

Згряя

Храме!

Краю!..

— Темно.

Судороги стінами

— вклякають.

— Зойки.

Судороги у Чаді

— конають.

О, голодний

Боже!..

— у серці:

безкрівні очі

Лявою

— палять

шукаючи,

—: голодять.

— У мозку:
Кістяки-опухлість
пречорним стогоном
— одпочивають.
Могилою!
— стікають.
(Мої Слова
— скамяніли).
— Повз
Храм!
— — — — —
— проходять.
— — — — —
— не чують.
— — — — —
В брата тихо—вбите:
бам-м-м!..

Ситі
Дайте!
Голод—
Там-м-м!..
— — —
скатований
Христе!..
— — —
На спалених устоньках
—мій Дніпре!—
—живе
Твоє
Терпіння..
1922.

ВЕЛИКОМУ-ШКОМУ.

БРАТИ—

Однодрево!..
(Я чув Казочку—)
В грудях

Хмари
—Кривавили.
„На тихії води,
„На яснії зорі!“
В невиднім Краю

Луна
—літає
Слізьми
—стікає.
Брелня
Корінь
—догризає.

Очі
Гнівом
—спеклились.

Хмари
— кривавили.
„На тихії води,
„На яснії зорі!“

Похмура
Дарма нита у
Кльото

—снуче.

Лиш
Хмари
—кривавлять.
„На тихії води,
„На яснії зорі!“
— — —
Брати—

Однодрево!
— Буряном
Тиша
—заросла.
— На олтарях
Мірт
—зів'яв.
— На серцях—
„Лютий

Кітті
—гострить.
— — —

О. Тіл
Пречудна —
моя Україно!

Мірро
Сходу!
моя Рано!..
1922.

A 582597